

صحیفة الزهراء علیہ السلام

[249] جبرئیل با آیات الہی مونس ما بود، وبعد از تو تمام خیرها پوشیده شد. آی کاش پیش از تو مرده بودیم، آنگاه کہ رفتی و خاک ترا در زیر خود پنهان کرد. آنگاه حضرت فاطمہ (علیہا السلام) بہ خانہ بازگشت و حضرت علی (علیہ السلام) در انتظار او بسر بردہ و منتظر طلوع آفتاب جمالش بود، وقتی در خانہ آرام گرفت بہ حضرت علی (علیہ السلام) فرمود: آی پسر ابو طالب ! همانند جنین در شکم مادر پردہ نشین شدہ، و در خانہ اتہام بہ زمین نشستہ آی، شاہ پرہای شاہین را شکستہ، و حال آنکہ پرہای کوچک ہم در پرواز بہ تو خیانت خواہد کرد. این پسر ابی قحافہ است کہ ہدیہ پدرم و مایہ زندگی دو پسر را از من گرفتہ است، با کمال وضوح بامن دشمنی کرد، و من او را در سخن گفتن با خود بسیار لجوج و کینہ توز دیدم، تا آنکہ انصار حمایتشان را از من باز داشتہ، و مهاجران یاریشان را از من دریغ نمودند، و مردم از یاریم چشم پوشی کردند، نہ مدافعی دارم ونہ کسی کہ مانع از کردار آنان گردد، در حالیکہ خشمم را فرو بردہ بودم از خانہ خارج شدم و بدون نتیجہ بازگشتم. آنروز کہ شمشیرت را بر زمین نہادی همان روز خویشتن را خانہ نشین نمودی، تو شیرمردی بودی کہ گرگان را می کشتی، و امروز بر روی زمین آرمیدہ آی، گویندہ آی را از من دفع نکردہ، و باطلی را از من دور نمی گردانی، و من از خود اختیاری ندارم، آی کاش قبل از این کار و قبل از اینکہ این چنین خوار شوم مرده بودم، از اینکہ اینگونہ سخن می گویم خداوندا عذر می خواہم، و یاری و کمک از جانب توست.
